

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 310/2020
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Стојановић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6261/18 од 05.09.2019. године, у седници од 29.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6261/18 од 05.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1720/15 од 24.10.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени накнаде нематеријалну штету за повреду угледа, части и на име повреде забране дискриминације у износу од по 300.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке странке су ослобођене плаћања судских такси. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженима накнади парничне трошкове у износу од 34.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6261/18 од 05.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и члана 373. став 1. у вези чл. 7. и 8. ЗПП ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 26.03.2013. године у својству парничне странке присуствовао рочишту пред Првим основним судом у Београду, када га је судија удаљила из суднице због ометања тока поступка. Након завршетка рочишта, тужилац је са својим адвокатом Светланом Лалатовић стајао испред зграде суда, када су га тужени у својству правосудних стражара, поступајући по налогу судије да задржи тужиоца док не дође полиција, задржали и затражили да се тужилац врати у зграду суда, након чега је тужилац без принуде у пратњи тужених уведен у службену просторију суда, а затим га је полиција привела у полицијску станицу, о чему су полицијски службеници сачинили службену белешку. Према садржини наведене службене белешке, дана 26.03.2013. године одржавано је суђење у кабинету 311. у згради Првог основног суда у Београду, а поступајући судија је позвала раднике судског обезбеђења јер је тужилац реметио суђење, због чега му је изрекла новчану казну а како је наставио са истим понашањем удаљен је из суднице. Пуномоћник странке у том поступку сачекао је полицију и изјавио да га је тужилац физички напао и да му је претио, а поводом овог догађаја против тужиоца је покренут прекршајни поступак. Пресудом Прекршајног суда у Београду од 09.02.2015. године тужилац је ослобођен кривице да је дана 26.03.2013. године у Првом основном суду у Београду нарушавао јавни ред и мир тако што је ометао суђење, као и да је истог дана нарушавао јавни ред и мир у холу суда тако што је напао пуномоћника супротне стране. Из образложења наведене пресуде произилази да је тужилац ослобођен кривице за наведене прекршаје јер није доказано да је учинио прекршаје који су му стављени на терет.

Нижестепеним пресудама одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу да му накнаде нематеријалну штету због повреде угледа у износу од 300.000,00 динара, на име повреде части 300.000,00 динара и на име забране дискриминације 300.000,00 динара. По оцени нижестепених судова, тужилац није доказао да су тужени службеним радњама које су предузели као правосудни стражари, или било којим другим радњама проузроковали тужиоцу нематеријалну штету.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама је правилно примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Правилан је закључак нижестепених судова да су у конкретном случају тужени као правосудни стражари предузимали све радње у складу са Правилником о правосудној стражи („Службени гласник РС“ 91/2005 ... 33/2011) и чл. 84. став 1. и 91. Судског пословника, као и у складу са чл. 77., 78., 79. и 80. Закона о уређењу судова, па понашањем према тужиоцу критичном приликом нису повредили његову част и углед. Наиме, у поступку је утврђено да су тужени у оквиру својих службених овлашћења као правосудних стражара и поступајући по налогу судије задржали тужиоца док не дође полиција и без икакве принуде поступали приликом његовог враћања у зграду суда, што је учињено без повреде части и угледа тужиоца. Зато у предузетим службеним радњама тужених нема незаконитог и неправилног рада, а правилан је и закључак другостепеног суда да правосудна стража функционише у оквиру државног органа, па би одговорност за евентуалну штету у смислу члана 172. став 1. ЗОО била на држави. Критичном приликом такође понашање према тужиоцу није било дискриминаторско, у смислу члана 2. Закона о забрани дискриминације, јер тужилац није доказао да је неком радњом или пропуштањем стављен у неповољнији положај због неког личног својства, од стране тужених као правосудне страже, у односу на друга лица.

Наводима ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђеног чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић